

Arrest

nr. 167 926 van 20 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 december 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten, alle aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 1 december 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 24 juni 2008 toe op Belgisch grondgebied en dient op 25 juni 2008 een asielaanvraag in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 18 september 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn arrest van 7 januari 2009 nr. 21 247 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker;

Op 3 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Op 12 mei 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster komt op 29 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dient diezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 26 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van 14 december 2010 nr. 53 029 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 26 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 12 mei 2009 onontvankelijk werd verklaard.

Op 26 augustus 2010 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 25 december 2010 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van vreemdelingenwet.

Op 4 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, verzoekers worden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 16 februari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 25 december 2010 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 25 februari 2014 wordt deze beslissing ter kennis gebracht aan verzoekers, samen met bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 10 februari 2014.

Op 19 maart 2014 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad van 20 juni 2014 nr. 125 863 wordt de beslissing van 22 juni 2012 vernietigd, evenals de bevelen van 10 februari 2014.

Op 21 augustus 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de aanvraag van 25 december 2010.

Op 21 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 25 december 2010 ongegrond wordt verklaard.

Op 21 augustus 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen deze eerste beslissing van 21 augustus 2014 stellen verzoekers een beroep in dat gekend is onder het rolnummer X. Bij arrest van de Raad nr. 141 359 van 19 maart 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing waarbij de aanvraag van 21 maart 2014 ongegrond wordt verklaard.

Tegen deze beslissing stellen verzoekers een beroep in dat gekend is onder het rolnummer X. Bij arrest van de Raad nr. 140 861 van 12 maart 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 10 oktober 2015 dienen verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 november 2015 geeft de ambtenaar-geneesheer haar advies.

Op 19 november 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.10.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

G., Y. (R.R.: xxx), geboren te Kirovakan op (...)1983

G., S. (R.R.: xxx), geboren op (...)1983

+ kinderen

G. A. (...)2010

G. K. (...)2015

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 21.08.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 21.03.2014. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlagen) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 21.08.2014 uitgebreid werd op ingegaan, (zie bevestiging arts d.d. 10.11.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan G. Y. te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN G. Y. ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...).”

Op 19 november 2015 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

“De heer

Naam + voornaam: G., S.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: onbekend

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21.08.2014, betekend op 25.09.2014.“

Ten opzichte van verzoekster:

“De mevrouw

Naam + voornaam: G., Y.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21.08.2014, betekend op 25.09.2014.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Aangaande de bevelen om het grondgebied te verlaten

De verwerende partij heeft de eer op te merken op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekers betwisten niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hen dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet hen opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Zij tonen evenmin een schending aan van een hogere rechtsnorm.

Waar zij verwijzen naar artikel 3 EVRM aanvoeren, dient te worden opgemerkt dat zij geen begin van bewijs aanbrengen dat zou wijzen op een mensonwaardige behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, gezien de medische behandeling en opvolging voor hun aandoening, beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

“De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet vereist in geval van ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, dat deze behandeling “optimaal” is. De wet vereist dat de behandeling in het land van herkomst of het land waar hij verblijft adequaat is, m.a.w. dat er sprake is van een aangepaste, geschikte en toegankelijke behandeling. De wet vereist evenmin dat deze behandeling gratis zou zijn. De toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling vergt enkel dat de kostprijs hiervan niet dermate hoog is dat deze op geen enkele wijze kan worden verkregen. Het door verzoekers opgeworpen citaat uit het rapport wijst zonder twijfel op tekortkomingen in de Russische publieke gezondheidszorg, maar is onafdoende om aan te nemen dat de behandeling voor tweede verzoekster niet adequaat zou zijn, noch dat de eventuele kosten die met de behandeling gepaard gaan dermate zijn, dat niet redelijkerwijze kan gesproken worden van een toegankelijke adequate behandeling. Zoals het advies van de ambtenaar-geneesheer terecht stelt, moet het gaan om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. En gaat het er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Er dient niet gegarandeerd te worden dat de adequate behandeling even beschikbaar is als in België.” (RVV nr. 119 881 van 28 februari 2014)

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering gericht tegen de bijlage 13 niet ontvankelijk.”

2.2. Ter zitting volhardt de advocaat van verzoekers in de aangevoerde middelen.

2.3. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woordje “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de

betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen "ruime" discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de "verplichte" afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekers hebben er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

I. Schending van art. 9ter, §3, 5° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

II. De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht;

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en de door haar naar voren gebrachte nieuwe medische elementen vanwege haar behandelende arts(en).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt immers als volgt:

(...)

Verzoekster is de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden:

In de initiële aanvraag werden de volgende medische stukken in hoofde van verzoekster naar voren gebracht:

- Omstandig medisch attest dd. 09/09/2015 Dr. P. + 7 medische bijlagen

- Omstandig medisch attest dd. 17/07/2015 Dr. P.

- Medisch attest land van herkomst inzake registratie medicatie dd. 27.02.2014

De artsadviseur van verwerende partij beperkt zich in haar motivering door slechts te stellen dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is gebleven t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de aanvraag ex art. 9ter vw. dd. 21/03/2014 door aan te halen dat er in casu geen nieuwe diagnose werd beschreven in hoofde van verzoekster.

Zij kan bijgevolg in deze stelling niet worden gevolgd aangezien art. 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet geen nieuwe diagnose vooropstelt, doch slechts spreekt van elementen die niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Het staat ontegensprekelijk vast dat de arts adviseur behoudens het onderzoeken van een nieuwe diagnose in hoofde van verzoekster de andere medische aspecten zoals o.a. de medicamenteuze behandeling en alle andere medische elementen vervat in de vraagstellingen van de standaard medische getuigschriften niet nader heeft onderzocht en dat deze elementen niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werd ingeroepen, zoals in concreto de nieuwe medicatie dewelke onbestaande is in het land van herkomst.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekster naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoekster die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk nieuwe elementen werden ingeroepen dewelke niet in het kader van een eerdere aanvraag werden opgeworpen.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek

zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in hun land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is, zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter vv. aangetoond met een schending van art. 9ter, §3, 5° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het zorgvuldigheidsplicht tot gevolg.

Bovendien moet volgens de jurisprudentie van de Raad van State, de administratie wanneer er medische elementen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door "de noodzakelijke onderzoeken" te verrichten, ten einde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

In de voorhanden zijnde geval is verwerende partij niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

Men kan in het verlengde hiervan niet anders dan te concluderen dat het rapport van de artsadviseur de voorgelegde medische elementen aangaande de hoofdaandoeningen in hoofde van verzoekster niet op een geldige wijze weerlegt, doch slechts op een zeer algemene wijze expliciteert dat de globale gezondheidssituatie niet gewijzigd is in hoofde van verzoekster, en dit in strijd met de medische attesten vanwege o.a. de specialisten.

Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door verzoekster opgeworpen nieuwe medische elementen, weerlegt verwerende partij niet op een ernstige wijze het risico dat een verwijdering van het Rijk, een onmenselijke en vernederende behandeling kan teweegbrengen in hoofde van verzoeker in de zin van art. 3 van het EVRM (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001).

Bovendien diende verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wat in casu het geval.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter, §3, 5° vrw. !

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel m.b.t. de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter van 19 november 2015 halen verzoekers een schending aan van artikel 9ter, §3-5° van de Vreemdelingenwet, evenals van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betogen dat de arts-adviseur zich beperkt heeft door te stellen dat er geen nieuwe aandoeningen werden beschreven, zonder en onderzoek te doen naar andere aspecten, zoals de medicamenteuze behandeling en andere medische elementen. Er zou geen enkele motivering zijn weergegeven in de bestreden beslissing waarom de aanvraag niet ten gronde zou moeten worden beoordeeld. In de nieuwe attesten zouden duidelijk nieuwe elementen zijn ingeroepen. Bovendien diende de arts-adviseur

na te gaan of zij in hun land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking zouden kunnen beschikken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers thans niet in concreto aannemelijk maken dat een bepaald medisch attest werd veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit een lezing van het advies van de arts-adviseur van 18 juli 2014 blijkt dat erkend werd dat verzoekster lijdt aan reumatoïde artritis waarvoor in het land van herkomst (Armenië) voldoende opvolgings- en behandelingsmogelijkheden zijn, toegankelijkheid voor verzoekster. De medische zorgverstrekking in het land van herkomst werd reeds onderzocht. De arts-adviseur diende dit proces niet te herhalen.

Uit het SMG van 9 september 2015 van dr. P. blijkt dat als diagnose opnieuw reuma en artritis werd gesteld, zoals reeds werd weergegeven bij de vorige aanvraag.

De arts-adviseur stelde reeds eerder dat:

“Deze 31-jarige vrouw lijdt aan een reumatoïde artritis die met goed gevolg werd behandeld.

Actueel zijn er geen inflammatoire verschijnselen meer.

Er is geen gevaar voor de gezondheid of het leven van betrokkene voor zover het herkomstland beschikt over specialisten in de reumatologie, maar staan zeker ter beschikking in het herkomstland Armenië.

Alle nodige, eventueel alternatieve behandelingen (remicade b.v.) zijn ook mogelijk in Armenië, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of de fysieke integriteit, en zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.”

Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing niet kon worden gesteund op artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet daar uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat het wel degelijk gaat om elementen die reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid

met kennis van zaken kan beslissen. Ook bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De *in casu* toepasselijke bepaling, met name artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de elementen zijn die bij de verschillende aanvragen werden voorgelegd die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

3.1.3.3. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de ambtenaar-geneesheer dit bevestigt op 10 november 2015.

De ambtenaar-geneesheer heeft op 10 november 2015 volgend advies verstrekt:

“(…)

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 12.10.2015 en 21.03.2014 te vergelijken. Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 12.10.2015 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. P. op 09.09.2015. uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 17.07.2015, 22.01.2013, 13.03.2013, 19.06.2013, 13.09.2013, 21.02.2014, 01.07.2014 en 30.10.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21.03.2014 waarvoor DVZ op 21.08.2014 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening. (...).”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het standaard medisch getuigschrift van 9 september 2015, gevoegd bij de aanvraag van 12 oktober 2015, het volgende vermeldt:

“medische voorgeschiedenis: “reumatoïde artritis”

Diagnose: “cfr verslag: poly-artritis invaliderend”

Een standaard medisch getuigschrift van 7 juli 2015, dat ook bij de aanvraag van 12 oktober 2015 werd gevoegd, vermeldt:

“Medische voorgeschiedenis: “reumatoïde artritis, CTS re, (onleesbaar)”

Diagnose: “nov 2012: manifeste perifere symmetrische artritis beide knieën en enkels, tempomandibulaire (?) gewrichten, vingers”

06/2015: 1° CTS: ingreep”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het standaard medisch getuigschrift van 20 februari 2014, gevoegd bij de vorige aanvraag, deze van 21 maart 2014, het volgende vermeldt:

“medische voorgeschiedenis: *“reumatoïde artritis”*”

Diagnose: *“nov 2012: “manifeste perifere symmetrische artritis beide knieën en enkels, tempomandibulaire (?) gewrichten, vingers”*”

Een ongedateerd standaard medisch getuigschrift dat op 29 oktober 2014 werd verstuurd, vermeldt:

“Medische voorgeschiedenis: *“RA” (=reumatoïde artritis)*”

Diagnose: *“oligoartritis door RA”*”

3.1.3.4. Verzoekers voeren aan dat de ambtenaar-geneesheer zich ertoe beperkt vast te stellen dat er geen nieuwe diagnose gesteld werd. Verzoekers menen echter dat artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet niet spreekt over dezelfde diagnose die wordt gesteld, maar enkel spreekt over “elementen” die niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen. Verzoekers bekritisieren vervolgens het feit dat de ambtenaar-geneesheer niet de andere medische aspecten heeft onderzocht, zoals bv. de medicamenteuze behandeling en de nieuwe medicatie die onbestaande is in het land van herkomst. Verzoekers menen dat niet wordt gemotiveerd waarom de aanvraag niet ten gronde zou moeten beoordeeld worden en dat niet wordt onderzocht wat de behandelingsmogelijkheden en opvolging zijn in het land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet betwisten dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt nog steeds dezelfde is, met name reumatoïde artritis. Verzoekers betwisten niet dat dit element reeds werd ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun betoog dat “andere medische aspecten zoals o.a. de medicamenteuze behandeling” ook als “elementen ter ondersteuning van de aanvraag” in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet moeten worden beschouwd.

Verzoekers concretiseren in het verzoekschrift op geen enkele wijze wat zij bedoelen met “door verzoekster opgeworpen nieuwe medische elementen” of “andere medische aspecten zoals o.a. de medicamenteuze behandeling”. Deze algemene verwijzing brengt niet mee dat er sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 10 oktober 2015 onterecht onontvankelijk werd verklaard. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de standaard medische getuigschriften gevoegd bij de aanvraag van 10 oktober 2015 voor verzoekster dezelfde aandoening weergeven als deze aangevoerd in de eerdere aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 21 maart 2014, met name reumatoïde artritis.

Aldus betwisten noch weerleggen verzoekers de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de gemachtigde, dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat het om exact dezelfde aandoening gaat. Het staat dus buiten betwisting dat de beide aanvragen gestoeld zijn op dezelfde medische aandoening(en).

De tekst van artikel 9ter, § 1, 5° van de vreemdelingenwet vermeldt immers dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard indien “de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”. Dit is in casu het geval. Er anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen niet strookt met het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

3.1.3.5. Waar verzoekers aanvoeren dat de ambtenaar-geneesheer “de nieuwe medicatie dewelke onbestaande is in het land van herkomst” niet nader heeft onderzocht en dat dit element niet reeds in het kader van de vorige aanvraag werd ingeroepen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat dit element wel reeds in het kader van de vorige aanvraag werd ingeroepen, met name werd als bijlage bij de aanvraag van 21 maart 2014 dit document van 27 februari 2014 gevoegd waarin vermeld wordt dat het geneesmiddel “Humira (Adalimumab)” niet geregistreerd is in Armenië.

Dit blijkt als dusdanig ook uit het arrest van de Raad nr. 140 861 van 12 maart 2015 waarbij het beroep tegen de beslissing van 21 augustus 2014 in antwoord op de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 21 maart 2014 verworpen werd (punt 2.10 op pagina 11).

Waar verzoekers menen dat opnieuw een onderzoek moest worden gevoerd naar welbepaalde medicatie, waarover zij in het verzoekschrift geen enkele verdere uitleg geven, wordt benadrukt dat er geen nieuw onderzoek ten gronde meer diende te gebeuren wanneer wordt vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de verwerende partij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren.

3.1.3.6. Waar verzoekers aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met de bij de aanvraag gevoegde documenten inzake de (on)mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, wordt eveneens benadrukt dat de gemachtigde geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer hij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en hij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Waar verzoekers hekelen dat geen (nieuw) onderzoek werd gevoerd naar de ziekte-toestand zelf, gaan zij eraan voorbij dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden hetgeen noodzakelijkerwijze impliceert dat er geen onderzoek ten gronde kan en moet worden gevoerd.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten: Wat betreft de tweede, derde beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw. .

Door een dergelijke handelwijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij hier niet op.

3.2.3. Verzoekers menen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten moeten worden vernietigd wanneer de beslissing op grond van artikel 9ter wordt vernietigd. *In casu* blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet aan de orde is, zodat verzoekers' redenering vervalst. Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoekers voor het overige geen afzonderlijke middelen aanvoeren tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

Het tweede middel kan niet tot de vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET